



LETO I.

JANUAR 1936

Štev. 5



*Mali Jezus gre
po belem snegu
preko tihe stezé.*

*Ovčko drobno
v roki drži
in hiti in hiti...*

*Povej mi, bratec,
ali si njegova
ovčka tudi ti?*

Gregor Mali:

Lučka milosti

*V naših srcih, o Marija,
lučka milosti gori,
venček lilij jo ovija,
cvet nedolžnosti krasi.
Varuj, o Marija, zvesto
v srcih lučko milosti,
na pomladi naše cesto
troši lilij čistosti!*

*V morje zmot in hudobije
vabi nas brezbožni svet,
luč Resnice tam ne sije,
ne dehti Ljubezni cvet.
Varuj nas, o Mati sveta,
zmote, greha in prevar,
čista, v lilije odeta,
naj bo naša pot vsekdar!*

*Sprejmi, Mati najsvetejša,
naša srca v večni dar,
v tebe naj se, Najčistejša,
zlije belih lilij žar,
Varuj nas, otroke svoje,
O Marija, v milosti,
lučka naj ljubezni tvoje,
večno v srcih nam gori!*

Slovesnost Jezusovih dni.

Prav lepo je izpadla naša slovesnost. Že pol ure pred začetkom je vkorakala mladina v cerkev v lepem sprevodu. Otroci so bili večinoma svečano oblečeni v kroje križarjev in klaric ali pa so imeli vsaj bele trakove preko ramen. Nosili so cel gozd zastavic in praporov. Nekako sredi spreveda so nosili dečki in deklice zlato košarico in štiri srebrne škatle, napolnjene z lističi »Jezusovi dnevi«, ki so jih poslali otroci z vseh koncev in krajev Slovenije. Končno sta držala dva dečka v jaslicah ležeče božje Dete. Otroci so zapeli pod vodstvom urednika »Luči« pesem »Glej, zvezdice božje«. Mil. gospod prošt Ignacij Nadrah je imel krasen nagovor izpred oltarja, v katerem je poudarjal, naj otroci darujejo »Jezusove dneve« božjemu Detetu na isti način, kakor so nekoč sv. trije Modri darovali zlato, kadilo in miro. Poklonili so namreč z darovi Gospodu tudi svoje srce. Gosp. prošt je opomnil, naj bodo glede izpolnjevanja »Jezusovih dni« prav natančni. Nihče naj ne piše v lističe nesresnice! Toplo je položil na srce bogatejšim, naj podpirajo siromačke. Med prepevanjem pesmice »Angelčki stopajo« so izročili otroci »Jezusove dneve« mil. g. proštu, ki jih je položil na oltar. Nato smo zapeli semeniške litanije Matere božje. Po litanijah so otroci

zapeli še šest srčkanih božičnih pesmi. Gosp. prošt je končno otroke še blagoslovil.

V to slovesnost so bili vključeni vsi otroci, ki so izpolnjevali »Jezusove dneve« vsaj en mesec v preteklem letu, še prav posebno pa oni, ki so lističe poslali uredniku.

Lučkarji! Če je kdo med vami, ki je dozdej zanemarjal »Jezusove dneve«, naj se vzdrami v tem letu, da bo za prihodnji 6. januar tudi sam deležen blagoslova božjega Deteta.

V mesecu februarju darujte »Jezusove dneve« božjemu Detetu, da bi utrdil mir med narodi.

Tatjana piše v Jezusove dneve

Ali poznate vneto Lučkarico Tatjano Slivec? Vsak večer, preden leže k počitku, vzame v roke listič »Jezusovi dnevi« in vse vestno v njem zaznamuje. Kako jo mora biti Jezus vesel, zakaj Tatjana se trudi, da bi mogla napraviti vedno več križcev in vedno manj ničel. — Ali si ti tej deklici kaj podoben?



P. K. S.: Sveti Trije kralji.

En, dva, tri — vse je bilo točno domenjeno. Jurček, Francek in Tomažek se bodo oblekli pred praznikom 5. januarja v tri kralje in bodo hodili po vasi od hiše do hiše in pevaje pobirali darove.

Jurček bo Gašper, Francek bo Miha in Tomažek bo Boltežar.

Že teden prej so imeli pevsko vajo vsak dan po dvakrat ali celo trikrat. Francek in Tomažek sta se kar dobro držala, Jurčku pa ni šla prav nobena pesem v ušesa.

Francek je vzdihnil: »Nič ne bo. Jurček, ti nimaš posluha. Ljudje se nam bodo smejali in nas prepodili izpred vsakega praga.«

Pa brez Jurčka Francek in Miha nista mogla postati kralja, zakaj Jurček je imel krasne kraljevske obleke, zlate krone in zvezdo repatico; njegova mamica mu je vse to skrbno zgotovila.

»Kaj naj storimo!?« je vzdihnil Jurček. »Jutri bo treba nastopiti in jaz ne znam prav nič zapeti.« Dve debeli solzi sta mu zdrknili preko rdečih lic.

»Vesta, kaj,« vzklikne Tomažek. »Vzemimo s seboj še Pickovega Marjančka. Ta zna krasno peti.«

»Ne,« vzklikne Francek. »To ne gre. Štirje kralji vendar ne moremo biti.«

»Saj ni treba, da bi bili štirje,« razlaga Tomažek. »Jurček, ti boš Gašper. Velik si in širok, za tvoj hrbet se bo skrtil Marjanček in bo prepeval, ti boš pa samo usta odpiral. Če nas bodo pa ljudje vabili v hišo, boš ostal zunaj, češ da moraš varovati zvezdo.«

»Izvrstno, izvrstno,« je ploskal veseli Jurček. »Tako bomo naredili in nič drugače.«

*

Ko se je 5. januarja zmračilo, so se naši štirje fantiči podali na pot. Sveti trije kralji so bili bajno oblečeni. Gašper je držal v roki zvezdo repatico, v kateri je gorela sveča in metala toplo svetlobo skozi raznobarvni papir. Miha in Boltežar sta nosila vsak svoj pisani balonček. Ubogi Marjanček pa je hodil sključen za Gašperjem. Bil je oblečen v tenko ozko oblekco brez toplega kožuščka. Kralji so mu obljubili 3 Din, če jim bo pomagal peti. Marjanček je imel doma bolno mamo in trije dinarji so bili zanj in za mater bogastvo.

Priznati moramo, da je našim svetim možem šlo prav dobro. Ljudje so jim metali v vrečo kolače, ja-

bolka, krlhje in celo denar. Nabrali so 44 Din in polno vrečo dobrot, ko so obšli celo vas. Edino h gospodu župniku je še niso mahnili.

»Ali bi šli tudi k njemu?« vpraša Tomažek.

»Seveda. Na vsak način. Gospod župnik bi nam gotovo zameril, če bi zvedel, da smo obiskali celo vas, le župnišča smo se izognili.«

Mahnili so jo torej tudi pred župnišče. Tu so zapeli še s prav posebnim poudarkom:

*Sveti trije kralji smo:
Gašper, Miha, Boltežar.
V Betlehem gremo.
V snegu puščamo sledi
in hitimo in hitimo.
Pred nami zvezda se blesti,
da nam ne uide,
jo za zleti rep držimo — — —
Na dobra srca trkamo,
darov ponižno prosimo.*

»Lepo, lepo ste zapeli.« Ljubeznivi gospod župnik se je prikazal na pragu in zaploskal. »Vabim slavne može, da vstopijo.«

Takoj sta stopila h gospodu Tomažek in Francek, Jurček pa se ni ganil.

»Kaj pa to? Jurček, pridi še ti.«

»Oprostite, gospod župnik, moram čuvati zvezdo,« zaprosi Jurček.

»Zvezdo vzemi s seboj,« odvrne gospod in odide v župnišče.

Ni kazalo drugega, kot ubogati. Sveti trije kralji so stopili v hišo, Marjanček pa se je skrtil za vogel in tam trepetal od mraza.

Gospod je dečkom pokazal jaslice, dal jim je piti sladkega čaja in celo denarja jim je dal.

Pa prišlo je, česar niso prav nič pričakovali. Gospod župnik jih prijazno pogleda in pravi:

»Še enkrat mi boste zapeli ono lepo pesem 'Sveti trije kralji smo'. Zelo mi je všeč.«

Dečki se spogledajo. Kako naj pojo brez Marjančka?

Začno. Tomažek in Francek bi že kar znala, ko bi Jurček ne bil zabrundal vmes. Ustavilo se je. Poskusili so znova enkrat, dvakrat, trikrat — zastonj. Ni šlo in ni šlo.

»Kako da ne gre?« se začudi gospod župnik. »Zunaj ste pa tako krasno zapeli.«

Vsi so povесili glave.

»Kaj vam je, fantki moji?« se še bolj začudi gospod župnik.

»Zunaj nam je pomagal Pickov Marjanček,« je z veliko silo stlačil iz grla Jurček.

»Kje pa je Marjanček?« vpraša župnik.

»Zunaj za oglom,« vzdihne Francek.

Stekli so ponj in ga pripeljali pred duhovnika. Siromaček je šklepetal z zobmi od mraza.

Župnik ga vpraša: »Kako da si se tako slabo obledel? Ali nimaš kožuščka?«

»Nimam,« je zastokal sirotek.

Župnik mu je postregel s čajem in pecivom. Nato se je obrnil k trem kraljem in jim dejal:

»Tako ste torej obšli celo vas in iskali povsod Jezusa. Zelo lepo. Vprašati vas pa moram še: Ali ste ga našli? Božje Dete nam kliče iz jaslic: ‚Kar storite enemu izmed teh najmanjših bratov, to meni storite.‘«

*

Trije kralji so se vračali domov. Marjanček je hodil daleč za njimi. Dečki pa so razmišljali o župnikovih besedah in napravili krasen sklep. Poklicali so Marjančka; podarili so mu ves denar z vrečo vred, nato pa veseli odkorakali proti domu.

*

Ko je Marjančkova mama to naslednji dan povedala gospodu župniku, je ta vzkliknil: »Iskali so Jezusa in ga tudi našli, našli so ga v ubogem Marjančku.«

Cerar Angela:

Jezus evharistični

*V duši moji On prebiva
in sladkost po njej razliva,
vir dobre in moči —
Jezus evharistični.*

*Dušo mojo osrečuje,
vsega hudega varuje
On, ki v meni zdaj živi —
Jezus evharistični.*

*Jezus, Tebi se darujem,
vsa se Tebi posvečujem,
Jezus evharistični,
sonce mojih mladih dni.*

Z veseljem na delo.

Iz cerkve pride človek popolnoma spremenjen, Izakaj Gospod mu pomladi srce.

Stari hlapec Gašper prožno prestavlja svoje okorele noge in hišnica Liza nosi svojo težko košaro zlahka.

Tinček in Tonka sta pa vsa blažena. Božji Prijatelj ju spremlja in gre z njima domov. In doma? Mamica se jima smehlja; vesela je in zadovoljna, ker sta začetek prostega dne darovala Jezusu.

Po zajtrku se pa prične resno delo. Gotovo bi bilo zelo prijetno, če bi se oba otroka smela igrati z malim srčkanim psičkom. Karo je namreč zelo smešna živalca: z vnemo lovi svoj repek, se zvrne na smrček, poskoči čez palico, če mu jo nastaviš, zna stati in vljudno podati tačko. Res je Karo srčkana živalca. Tinček in Tonka bi se kar cele ure rada ž njim zabavala.

Toda Bog nas ni zato ustvaril, da bi se venomer igrali in zapravljali čas, marveč ustvaril nas je za delo. V svetem pismu so zapisane zelo pomenljive besede: »Kakor je ptica ustvarjena za letanje, tako je ustvarjen človek za delo.«

Sam deček Jezus nas uči v Nazaretu delati.



Božji Prijatelj ju spremlja — — —



Mamica se je že usedla — — —

Na delo torej! Hej, Tinček, pusti psička in pridi! Mamica se je že usedla in poučuje Tonko. Pripravlja jo za jutrišnji šolski dan. Vneto ji razlaga verouk, zgodovino, računstvo ... z eno besedo vse, kar deklici ni docela jasno.

Samo ob sebi se razume, da se tudi Tinček ni celo dopoldne igral; ko se je Karo valjal po travi, ga je deček zapustil in je stopil k mamici, pa jo lepo prosil, naj mu pomaga pri učenju.

Ko je mamica tudi njemu vse razložila, je odšla v kuhinjo, otroka pa sta se učila na vrtu do opoldneva.

O, kako se po truda polnem učenju prileže oddih in kako tekne kosilo!

Deček! Deklica! Z veseljem na delo! S pridnim delom je razveseljeval deček Jezus svojo deviško Mater. Tudi ti ne lenuhari! Delaj, uči se, če hočeš biti ponos in veselje svojih staršev.

Najlepše kreposti nedolžne mladosti.

Povest.

(Dalje.)

Milka ji je stisnila roko in jokaje odšla v hišo. Lenčka in Metka sta pa tudi prelivali vroče solze, ko sta gledali za njo. Metko je strašno mikalo, da bi Milko izrezala in povedala vse, kakor je bilo. Pa takoj se je spomnila, da jo je Milka za božjo voljo prosila, naj molči.

»Hudobna Zofa! Ona je kriva, da je uboga Milka tako žalostna. Kar videti je ne morem!« si je Metka mislila v srcu.

Gospa Kopriva je z Zofko sedla v kočijo, a takoj nato so slišali, kako dekle vpije. Precej so si mislili, da jo mačeha tepe. In res jo je! Komaj sta namreč bili v vozu, že je gospa Kropiva začela Zofko zmerjati, potem jo je pa še krepko zlasala, da bi nauki več zalegli.

Toliko da sta se odpeljali, že sta Lenčka in Metka gospe Cvetkovi povedali, kako in zakaj se je Milka nad Zofko razjezila.

»To, kar mi pravita, ljuba otroka, njeno krivdo res precej zmanjša, vendar pa je zelo grdo ravnala, da se je dala svoji togoti tako daleč speljati. Dovolim ji torej, da sme iz sobe, sadja in sladkarij pri večerji pa vseeno ne dobi!«

Lenčka in Metka sta stekli po Milko in ji povedali, da se ji kazen zmanjša in samo sadja in sladkarij ne bo dobila. Milka pa je vzdihnila in ostala še vedno zelo žalostna.

Izdati in priznati namreč moramo, da je dobra in ljubezniva Milka vendarle imela neko napako: bila je nekoliko sladkosnedna in rada imela dobre reči, zlasti sadje. In vedela je že naprej, da pridejo kakor zanalašč prav danes na mizo izvrstne breskve in grozdje; oboje je stric poslal iz mesta. Joj, kakšna žrtev, da ne bo smela teh dobrot pokusiti, ko se jih je že naprej veselila kakor lepega domačega praznika! Zato se nikaar ne čudimo, da ji kar naprej lijejo solze iz oči!

Lenčka: »Uboga Milka, kajne, da si hudo žalostna, ker ne boš dobila priboljška?«

Milka jokaje: »Seveda mi je hudo, ko boste vsi jedli sladko grozdje in lepe breskve, jaz pa vsega tega še pokusiti ne bom smela.

Lenčka: »Če je tako, ljuba Milka, potem pa tudi jaz ne pokusim ne sadja, ne sladkarij! To ti bo gotovo v tolažbo.«

Milka: »Nak, tega pa ne, Lenči moja, da bi si radi mene pritrgovala! Moraš jesti, prosim te!«

Lenčka: »Kaj še, sklenila sem in držala bom! Kako naj mi vse dobre reči dišijo, ko jih pa ti ne smeš uživati?«

Milka se je Lenčki vrgla v naročje in jokali sta obe, se objemali in poljubovali. Lenčka pa je Milko še prosila, naj o njenem sklepu nikomur nič ne pove.

»Če bi namreč mama izvedela, kaj sem sklenila, bi me prisilila, da jem, ali pa bi mislila, da jo hočem prisiliti, naj ti odpusti.«

Milka ji je obljubila, da med kosilom tega ne pove; trdno pa je sama pri sebi sklenila, da pozneje razglasi, kako si je njena dobra sestra iz ljubezni do nje naložila velikodušno premagovanje; Lenčkina zasluga je namreč bila še toliko večja, ker je tudi bila nekoliko sladkosnedna.

Prišel je čas večerje. Vse tri deklice so bile žalostne. Za posladek so prinesli sladki rižev narastek, ki ga je Lenčka imela še prav posebno rada.

Gospa Cvetko: »Lenčka, daj mi krožnik, da ti naložim narastka!«

Lenčka: »Hvala, mamica, ne bom ga jedla.«

Gospa Cvetko: »Kako da ne? Saj ga imaš vendar tako rada!«

Lenčka: »Pa nisem več lačna, mamica.«

Gospa Cvetko: »Pravkar si prosila še malo krompirja, pa ti ga ravno zato nisem dala, ker sem mislila na narastek, ki ga imaš rajši ko vse druge posladke.«

Lenčka v zadregi zardi: »Bila sem še nekoliko lačna, zdaj pa nisem nič več.«

Gospa Cvetkova osupne in pogleda Lenčko, vso rdečo in zmedeno, potem pogleda še Milko, ki je bila tudi rdeča in razburjena, ker se je bala, da ne bi mama imela Lenčko za muhasto in jo kregala.

Gospa Cvetkova pa je zaslutila, da ji nekaj skrivata in ni več silila.

Prinesli so na mizo sadje. Kakor dva dišeča šopka sta se smehljali košarici z breskvami in grozdem. Milki zalijejo oči solze; pri srcu jo zaboli, ko pomisli, da se je njena sestra vsem tem dobrotam odrekla samo zavoljo nje. Pa tudi Lenčka je vzdihnila, ko so se ji ob pogledu na košarici delale sline.

»Lenčka, kaj hočeš prej: grozd ali breskev?« vpraša gospa Cvetkova.

»Hvala, mamica, ne bom sadja.«

»Vsaj en grozdek pojej,« reče mama, vse bolj začudena, »izvrstno grozdje je.«

»Ne, mamica, hvala,« odvrne Lenčka in že misli, da bo omedlela, ko gleda čudovito sadje in voha njegov vonj: »trudna sem, rada bi šla počivat.«

»Pa menda vsaj nisi zbolel, otrok moj!« jo vpraša mama v skrbeh.

»Ne, mamica, zdrava sem, samo spat bi šla rada.«

Lenčka je vstala in rekla mami in gospe Rožnikovi z bogom. Poljubila je še Milko, ta je pa tudi s tresočim se glasom mamo prosila, ali sme še sama oditi. Mami se je smilila, da je tako razburjena in ji je dovolila. Tako sta sestrici skupaj odšli iz sobe.

Čez pet minut so pa vsi vstali od mize. Milko in Lenčko so dobili, kako sta se objemali in poljubovali ter jokali. Potem je pa Lenčka odšla v svojo sobo spat.

Milka je iz srede sobe gledala za njo in ponavljala: »Kako dobra je naša Lenčka! Kako je dobra in kako zelo jo imam rada!«

»Milka, povej mi vendar,« reče gospa Cvetkova, »kaj je Lenčki šinilo v glavo! Ne mara več sladkarij, ne mara sadja in spat hoče celo uro prej ko navadno.«

»O, ljuba mamica, ko bi vi vedeli, kako rada me ima Lenčka in kako dobra je! Samo zato je vse to naredila, da bi me potolažila. Zato si je vse odrekla, da bi se z menoj vred premagovala. Spat je pa zato prosila, ker se je bala,

da se ne bo mogla še dalje upirati grozdju; saj je bilo tako lepo in ima ga strašno rada.«

»Pojdiva k nji, Milka, da jo poljubiva!« se je od veselja zjokala gospa Cvetkova.

Spotoma je pa še gospe Rožnikovi šepnila nekaj na uho in ta je odšla v obednico.

Mama in Milka sta stopili v sobo k Lenčki, ki je klečala ob postelji. Velike modre oči je upirala v sliko Matere božje in je pobožno molila.

Mama je stopila k postelji, si Lenčko nežno stisnila v naročje in ji rekla:

»Srček moj, tvoja velikodušnost je večja nego krivda tvoje sestre, zato je izbrisala njeno kazen. Radi tebe ji odpustim in obe bosta lahko jedli narastek, grozdje in sadje.«

In že je v sobo stopila Metka, nesoč na enem krožniku rižev narastek, na drugem pa grozdje in breskve. Presrečni deklici sta od veselja objemali svojo mamo, ta pa je šla nato h gospe Rožnikovi. Sestrici sta se dobro imeli, odmolili iz globočine srca večerno molitev, nato pa se slekli in zaspali ter sanjali o klofutah, kregih, ljubezni, odpuščanju in grozdju.

(Dalje.)

Tudi jaz sem rožica . . .

V začetku decembra 1935 je umrla za davico Dimec Pavlica, učenka III. razreda mestne narodne šole v Celju. Bila je naročnica »Luči«, zato se tudi v listu, ki ga je rada prebirala, spominimo naše umrle Pavlice. — Bila je dober in blag otrok. Svojo bolezen je prenašala vdano in potrpežljivo, nikoli ni tožila, da jo kaj boli. Tudi v šoli je bila vzor pridne učenke, mirna in ljubezniva do vsakega. Kako se je veselila začetka le-



Pavlica Dimec

tošnjega šolskega leta. Ležala je tedaj že bolna, toda nihče ni mislil na najhujše, zato ji je očka kupil že vse potrebne knjige za III. razred, ki bi ga bila letos obiskovala.

»Prihodnji teden pride Pavlica že v šolo,« je šla vesela vest med njenimi součenkami. In res ji je bilo odleglo, vročina je bila pojenjala in njena mamica je imela že iskro upanja, da je najhujša nevarnost mimo. Toda prišlo je drugače. Ljubi Bog je hotel našo Pavlico presaditi še v cvetni mladosti iz solzne doline na nebeški vrt. In zdaj, draga Pavlica, prepevaš z nebeškimi krilatci v rajskem vrtu tisto znano pesem, ki se je tako lepo izpolnila nad teboj:

»Tudi jaz sem rožica,
v božji vrtec vsajena...«

† Elica Pesko, učenka III. razreda v Žalcu.

Naše ljube Elice ni več med nami. Ko je 13. decembra zašlo sonce, je ugasnilo življenje pridne součenke Elice Pesko. Udeleževala se je rada vedno shodov Marijinega vrtca.

Dne 7. decembra je bila zadnjič v šoli. Bila je že ta dan bolj slaba. Ko je prišla iz šole domov, se je vsa utrujena ulegla v posteljo, iz katere ni več vstala. Že istega dne je rekla, da jo boli želodec. Ker pa so starši mislili, da ne bo nič nevarnega, se niso zanimali toliko zanjo. Tako je bolehalo do srede. V sredo ji je postajalo vedno slabše. Poslali so po zdravnika, ki jo je preiskal ter ugotovil, da ima otečena jetra in podaljšano srce. Nato pa je dejal, da bo težko prebolela. V četrtek zjutraj so šli po gospoda kateheta, da bi jo prišel sprevidet. Ko je to zvedela, se je zelo razveselila. Jezusa je ljubila bolj kot vse drugo. Preden je umrla je pela: »Marija gre v nebesa, nas vabi za seboj.« Poslovila se je še od staršev, nato pa so odnesli angeli njeno blago dušo pred božje obličje. Na mrtvaškem odru je bila oblečena v belo obleko. Okrog nje pa so dehtele jesenske cvetlice. Narodna šola ji je darovala prekrasen venec. V nedeljo, dne 15. decembra smo jo spremljali vsi učenci do groba. Zasuli smo jo s cvetjem.

Spavaj v miru, naša draga Elica!

Grobelnik Marija,
učenka viš. nar. šole v Žalcu.

Vanin:

Ura

Brez prestanka tika, taka
niha ura naša vsaka.

Kakor ura točen dečko
vsekdar naš je mali Srečko.

Brez zamude vse opravi.
To zares je dečko pravi!

Srečko naš za zgled vsem bodi!
Točnost, red naj z nami hodi.

Ura nas prav nič ne čaka;
kar naprej hiti in taka.

P o š t a m a l e g a J e z u s a .

Predragi moji Lučkarji!

Kar sem v 4. številki obljubil, to danes izpolnujem. Priobčujem imena 30 srečnih Lučkarjev, ki so bili izmed 853 izžrebani in dobe skromno nagrado.

Na vprašanje, kako si prižgal obe božični svečki pred jaslicami, sem prejel samo tri odgovore, ki jih danes priobčujem.

Imam seveda še celo zalogo lepih pisem, ki pridejo polagoma na vrsto. Zato le trdno upaj, da bo priobčeno tudi tvoje pismo.

Pred praznikom sv. Treh kraljev sem prejel ogromno število vzorno izpolnjenih lističev »Jezusovi dnevi«. Posebno lepa je bila pošiljka iz Dobrove pri Ljubljani. Zelo so se odlikovali Lučkarji iz Novega mesta, iz Senožet, iz Trbovelj, iz Bučke, iz Šmihela, iz Maribora in Celja. Nepopisno sem vesel, ker zdaj vem, da »Jezusovih dni« ne izpolnjuje samo osnovnošolska mladina, temveč tudi mladina srednjih šol. Tako mi je poslal Malenšek Ivan, dijak 6. razreda gimnazije v Novem mestu, vzorno izpolnjene lističe. — Moji ljubi lenuhčki, vzdramite se! Če niste nobenega lističa položili pred tabernakelj letos 6. januarja, glejte, da prihodnje leto ne boste prišli praznih rok pred božje Dete!

Urednik.

Poslednje pismo o evharističnem kongresu.

Že so minili štirje meseci od našega lepega evharističnega kongresa, vendar živi v nas spomin nanj še tako živo, kakor bi bilo včeraj. Polni sreče in veselja so bili tisti junijski dnevi. Bili pa so tudi dnevi bogatih milosti za naš narod. O nikoli jih ne bom pozabila!

Kardinal Hlond — zastopnik svetega očeta na ljubljanskem evharističnem kongresu, je tedaj obiskal belo Ljubljano, ki ga je radostno pozdravljala. Bila sem v sprevodu. Od ganotja so mi stopile solze v oči, ko sem videla visokega gosta.

29. junij! Mladinski dan na evharističnem kongresu. Dolge procesije mladine so se pomikale proti Stadionu. Deklice smo imele bele venčke na glavi in prepevajoč lepe evharistične in Marijine pesmi smo hitele po okrašenih ulicah. Daleč je na Stadion, a če bi bilo še stokrat dalj, šle bi prav tako veselo, da pozdravimo tam evharističnega Kralja. Srce mi je od sreče močno utripalo ob pogledu na valujoče morje mladine. Mislila sem si: »Poglej, evharistični Jezus, koliko mladih src se je zbralo danes okoli Tebe! Z menoj Te pozdravljajo, z menoj se vesele sreče, ki jo daješ le Ti, naš evharistični Kralj, v dušo vseh, tukaj zbranih.« Zdelo se mi je, da je Jezus z veseljem pogledal na

slovensko mladino. Oko mu je zažarelo od veselja in odprl je svoje bogato Srce nam v blagoslov.

»Evharistični Kralj, vesel si bil nas malih, zbranih okoli Tebe. O, kako smo Te tedaj vsi ljubili! Da bi bilo vedno tako v nas!«

Skoraj vsa mladina, zbrana na kongresu, je prejela Jezusa v svoje srce. Kako srečen je bil trenutek, ko je bil ves Stadion en sam vrt belih lilij.

Veste kaj sem prosila Jezusa, ki je prišel tudi k meni? Lepo sem ga prosila, naj pošlje žarek milosti v duše tistih, ki Jezusa nočejo spoznati. Molila sem za zedinjenje vzhodne cerkve s katoliško Cerkvijo. Trdno upam, da evharistični naš Kralj moje prošnje ne bo zavrzel.

Cerar Angela,

učenka IV. a mešč. razreda,
Lichtenthurnov zavod.

Tri pisma o božičnih svečkah:

Pred jaslicami sem prižgala obe svečki, kakor ste želili. 24. in 25. decembra sem prejela sv. obhajilo. 24. decembra sem prosila Dete božje, da bi ostalo vedno v mojem srcu, na sveti dan sem pa darovala sv. obhajilo za prezebajoče in stradajoče otroke.

Z dovoljenjem staršev sem nesla plašč, ki mi je bil pretesen, v šolo, da ga je gospodična učiteljica podarila revni učenki.

Pošiljam Vam »Jezusove dneve« za avgust, september, oktober, november in december. Novembra sem spolnjevala »Jezusove dneve« za verne duše, decembra pa za zmrzujoče in stradajoče otroke.

Prisrčno Vas pozdravlja

Kryl Jerica,

učenka IV. razr. mešč. šole
v Ljubljani.

Bila sem pri polnočnici s svojimi dobrimi starši. V cerkvi je bilo lepo in toplo mi je bilo v duši. Tako lahko sem molila in kar verjeti nisem mogla, da je bila slovesna sv. maša tako hitro končana. Vse je bilo pri polnočnici v lučkah in svečkah. Kako bi tudi jaz ne bila prižgala v svoji duši nekaj svečk betlehenskemu Detetu. Na božični praznik in še naslednji dan sem šla k sv. obhajilu in isto darovala za spreobrnjenje grešnikov, da bi tudi ti prišli k spoznanju resnice in pričeli ljubiti Boga. Sklenila sem pri jaslicah, da bom šla takoj drugi dan obiskat dve revni učenki naše šole ter jima nesla potic in drugih dobrot z naše mize. In še to sem sklenila, da bom pogosto molila k Bogu za zdravje bolne matere, ki stanuje ne daleč od naše hiše; ima pet otrok in njen mož malo zasluži.

Dobro Dete božje, ki ljubiš nas otroke in imaš veselje nad našimi revnimi darovi, ozri se, Te prosim, s svojimi

milostnimi in dobrotljivimi očmi na te moje slabo brleče svečke!

Božične in novoletne pozdrave pošilja Vam, g. urednik, kakor tudi vsem Lučkarjem

Šešerko Anica,
učenka IV. razreda,
Krčevina pri Mariboru.

Kako lepo si božično drevo, polno nakitja, zlasti še, ako na tebi gore drobne svečke. Naši božični prazniki bodo gotovo tedaj najlepši in božjemu Detetu najljubši, ako bomo prižgali v svojih dušah svečke Jezuščku v dar. Tudi jaz sem prižgala tri drobne svečke. In mislim, da jih božje Dete ni zavrlo.

Šla sem k sv. obhajilu in prosila Dete božje, naj ostane s svojo milostjo pri meni, naj me razsvetljuje in vodi, da mu bom vse dni svojega življenja zvesto služila in ga nikdar razžalila z velikim grehom. Mama mi je dala dinar, da bi lahko šla v cerkvi k darovanju za uboge. Blizu cerkve sem dohitela revno součenko in ji dala od tega dinarja 50 par, da je tudi ona lahko šla k darovanju in pomagala revežem. Prosila sem ob božičnih praznikih božje Dete, naj bi prineslo premnogim poganom luč evangelija, da bi lahko tudi te izgubljene ovčice služile pravemu Bogu.

Te skromne svečke sem prižgala Detetu božjemu ob božičnih praznikih. Drugi »Lučkarji« so prižgali gotovo še več in lepših svečk, ki so naredili obilo veselja Jezuščku v trdih jaslicah.

Vsem »Lučkarjem« pošilja obilo prisrčnih novoletnih pozdravov

Štingl Ana,
učenka V. razreda,
Krčevina pri Mariboru.

* * *

Lepe spise o evh. kongresu so poslali sledeči »Lučkarji«:

Hribar Štefka, Žigon Darinka, Cerar Angela, Lučkarica, Hadner Marija, Alojzij, Filipič Cecilija, Omahen Josipina, Skufca Milena, Artač Ivan, Zemljak Stanislav, Pivec Fani, Razboršek Ivanka, Krt Marija, Berce Milan, Bizan Boža, Bradeško Franc, Orešek Vida. — Najlepši spis je poslala »Lučkarica«, ki pa se ni podpisala in ji zato nismo mogli nakloniti nagrade.

Po tehtnem predarku posebne komisije pripade nagrada za najboljši spis Cerar Angeli, uč. 4. a razreda meščanske šole v Lichtenthurnovem zavodu. Dobila bo lep spominček na evharističen kongres.

Uganke.

Uganko v 3. številki »Luči« so pravilno rešili in so bili izžrebani sledeči:

Malus Branko, Božič Hilda, Zdolšek Stanko, Rejc Marjan, Cestnik Irena, Zupančič Vinko, Einsiedler Zofka, Livio Ana, Kure Zofka,

Triller Katarina, Košar Franc, Pogačar Pavel, Dobavičnik Franja, Suknaič Janko, Šile Janez, Sušteršič Dušan, Medle Eva, Pavliček Tatjana, Ravlen Marija, Marušič Milivoj, Škarja Marija, Černe Franc, Zbontar Anton, Pangere Ivo, Vevar Stanko, Marčan Jožko, Mozetič Miran, Benigar Jožko, Kveder Lojze, Mehle Avgust.

Kot nagrado dobi vsak krasno podobo.

Št. 1.

M	P	S	A	P	O
D	I	R	M	D	E
J	J	T	T	E	V
M	G	S	I	A	O
J	I	U	U	K	E
K	A	N	A	L	O

Št. 2.

U	V	O	O	S	S	N
A						P
T						J
I						M
J	J				!	K
Z	V	S	R	O	E	O

Št. 3.



Imena tistih, ki bodo vse tri uganke pravilno rešili, vsaj do 1. februarja, priobčimo v prihodnji številki. Kdor bo izžreban, dobi posrebreno posodico za blagoslovljeno vodo. Zapomnite si pa dobro: pravilno je treba rešiti vse tri uganke in jih poslati po dopisnici na naslov: »Luč«, Marijin trg 4, Ljubljana.

»Luč« izdaja in tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Karel Čeč). Stane za vse leto Din 5.—. Urednik: Gen. lektor P. Krizostom Sekovanič O. F. M., Ljubljana, Marijin trg 4. Uprava: Ljubljana, Kopitarjeva 2, H. Ničman. Izhaja mesečno.